

Arnø på ferjå er 70

Arnø på ferjå er 70 år på fredag. At dagen faller på den 13. tar han ikke så hytt — for han har tenkt å ta seg fri den dagen likevel. Ja, både fredag og lørdag har han beint fram tenkt å holde seg hjemme. Det er ikke mange dagene det har forekommet i alle de Herrens år han har trasket med billett-taska. 16. mai blir det 35 år siden han begynte på gamle «Buøy». Den gang hadde man så visst ikke gullsnorer på lua.

70 år. Det blir akkurat halve livet på ferjå, det. Hadde det vært penger til seg sjøl han kasserte inn, hadde han vel vært millionær og kunne levd sorgfritt i Hafstjørgt. 54 eller ved Rivieraen for lenge siden. Og hadde han for 35 år siden startet på vei til månen, så ville han nå være kommet hjem igjen for tre måneder siden — om ikke ferjå bare hadde gått mellom Strandkaia og Nyhavn. For sammenlagt har han reist tur-retur månen i kilometer. For ikke å ta så veldig i, så ble de uendelige turene fram og tilbake til Buøy noe sånn som tre-fire ganger rundt ekvator om året sammenlagt. Og den som har reist en gang rundt «linjå» vet hvor langt det er.

Men Arnø ville ikke vært på månen. Ikke for noen pris. Og om han ikke var på god vei rundt ekvator alt før han ble ferjebillettør, så var han i alle fall matros på kysten i fire år, og hadde føling med utesellerne i de ti årene han etterpå var «kal'ar». Han ble født på Arnøy, tre mil sør for Bodø, men mønstret på i Bergen og av i Stavanger. Og i ti år så han ferja komme og gå — før han mønstret på.

Og i årenes løp har han overlevd tre ferjer og slitt ut mange trosser. Etter «Buøy» ble det «Ragnar» både med damp og motor, og «Majoren» hver 17. mai, bilferja «Trippen» — før han havnet på «Pyntesund» — den som het «Øybrua» før, men ble degradert da den andre bilferja kom. Ennå er han av og til på «Ragnar» — når f. eks. «Pyntesund» skal fiffes opp eller feiler noe. «Ragnar» er også gullgutten, men «Pyntesund» er lettere å arbeide på fordi den er høyere og har større dekk.

Det er ikke mange som har reist så mange ganger til Buøy som Arnø, men som likevel er så lite kjent på øyna. Noen av de få gangene han gikk lenger oppover kaia enn til den stasjonen han slukte lyset på hver kveld på siste tur, var under krigen da han hamstret melk på Hundvåg. Og det var vel ingen som kontrollerte billettøren — selv om han ikke hadde melken i billett-tasken. Arnø er ikke kjent på øyna,

nei. Men han kjenner alle Buøy-folk, og alle innfødte kjenner Arnø. De som kjenner ham aller best vet hvilket elegodt menneske han er, hvor samvittighetsfullt han har skjøttet sin dont i den trivielle hverdag gjennom alle år, men de vet også hvor godt den tilsynelatende alvorlige mann har hatt sansen for den gode replikk. I sorg og glede har han vekslet penger for fire generasjoner Buøy-folk. Av og til heiste han flagget ombord til topps. Av og til bare på halv stang. Han var «nabo» med heilla øyna.

— Om det har vært et riks fram og tilbake? Litt trottans har det jo vært av og til. Men det har vært kjekke folk på øyane.

— Ingen sinte kåner heller?

Nå ler Arnø.

— Eg vett'kje om eg vil sei någe om det ...

Det er så mangt å minnes. Om folk og sinte hester. Og om de gangene i gamle dager da man tok for mye folk, og Arnø fikk kjeft av politiet, men tok like mange dagen etter. Det var så vondt å la noen stå igjen på kaia.

— Men det er vel bedre på ferjene nå?

— Å det er vel hipp som happ det. I gamle dager var det lengre vakter men mindre folk. Nå er det omvendt. Og det var et savn å slutte i Nyhavn.

På fredag er Arnø 70 år. Han skal ikke slutte på dagen, for han har fått lov å være ombord i et år til.

At Arnø også heter Hans, det var det bare 12 mann på Buøy som visste fra før. Men det er mange, mange fler som sikkert vil huske ham på dagen, fredag den 13.

emte